

דוגמית

הסניפור שלי

ארבעים ואחד אנשים
משתפים את המפגש
האישי שלהם עם הרבי

עורך: הרב אלקנה שמוטקין
עורך אחראי: הרב יחיאל קייגען
עורכת תוכן: הגב' אוריאלה שגיב
מנהל הפקה: הרב זלמן גרונר
עיצוב הספר והכריכה: שמעון גארקין
עורך המהדורה העברית: הרב אסף שפיגל
יעוץ והכוונה: הרב זושא וולף
יעוץ ועריכה: הגב' דינה אייזנמן
תרגום: הרב נועם בר טוב
הגהה: הרב אברהם וולף
עיצוב הספר בעברית: *y.w. graphicdesign*

כל הזכויות שמורות 5779 – 2019 ©
להוצאת: Jewish Educational Media, Inc
ISBN: 978-1-932349-06-1

718-774-6000
jem@jemedial.org

זכויות היוצרים של מרבית צילומי הרבי ושכונת קראון הייטס המופיעים בספר, שייכות לחברת JEM, אלא אם כן צוין אחרת. אין לשכפל, לאחסן במאגר מידע או לשדר בכל דרך או אמצעי — אלקטרוני, מכני, אופטי או אחר — כל חלק שהוא מספר זה (ובכלל זה, פרסום תמונות או מסמכים באתרים מקוונים) ללא רשות בכתב מראש מהמוציא לאור, למעט ציטוטים קצרים במסגרת סקירה על הספר.

הערות והרשאות:
להערות, תיקונים או מידע נוסף; בירורים בדבר הרשאות לפרסום טקסטים, תמונות ומסמכים מתוך ספר זה; או בנוגע להנחות עבור קבוצות או ארגונים, נא צרו קשר בדוא"ל mystory@jemedial.org.

הסניפור שלי

סיפוריהם של ארבעים ואחד
אנשים על המפגש
האישי שלהם עם הרבי

מבוסס על עדויות שנמסרו בעל פה
במסגרת מיזם התיעוד ההיסטורי
'המפגש שלי עם הרבי'

של חברת JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

תוכן עניינים

חלק ראשון

אחד אחד

ד"ר אירווינג וולינסקי / 3

תמריץ לשינוי

מייאוש לתקווה אצל רופא יהודי בברוקלין

הגב' יהודית פישמן / 13

לעולם אינך בודדה

ארבעה עשורים של ייעוץ וטיפול

הרב ד"ר עמנואל שוחט / 23

סיפורו של הסופר

אחד מגאוניה הבולטים של תנועת חב"ד חושף את סיפורו האישי

מר טוביה פרידמן / 35

אל תעצור כעת

צייד הנאצים שידע שאי אפשר להסתפק במספיק

הרב יוסף דוב קרופניק / 41

"לא באתי כדי להתווכח"

היפים ותלמידי ישיבות

הגברת אליס זלוטניק / 51

מן המטבח אל המשנה

אם ובת, ודורות של לימוד תורה נשי

ד"ר ברנרד ציטרין / 57

עידוד בשדה הקרב

מקראון הייטס לקוריאה

חלק שישי

כוחו של הנוער

פרופסור שלמה אקשטיין / 323

ברינה יקצורו

השראה והכוונה למחנך מתוסכל

הגברת דינה הורן / 333

יסוד למוסד

המכתב שקבע את ייעודו של הארגון

מר יעקב שיפמן / 341

לעולם אל תתייאש

מחצית השעה שנמשכה לנצח

הגברת גולדה ג'ייקובס / 349

הגזבר של הקב"ה

הגיגים מבתו הדעתנית של חסיד מסור

הרב נורברט ויינברג / 359

לראות את התמונה הקטנה

לחנך, צעד אחר צעד

הרב אברהם קיס / 367

טיפ כפול

הלקוח המועדף של נער השליחויות

תודות / 373

מפתח עניינים ושמות / 376

על 'המפגש שלי' / 387

תת אלוף רן רונן פקר

מבט מגובה חמישים אלף רגל

שני מפקדים ושיחה שלא תישכח לעד

תת אלוף רן רונן פקר שירת במשך עשרים וחמש שנה בחיל האוויר הישראלי, והפך להיות אחד מטייסי הקרב המעוטרים ביותר בישראל. לפני שהתמנה למפקד בסיס חיל האוויר תל נוף בשנת תשל"ג (1973), הוא פיקד על בית הספר לטיס של חיל האוויר הישראלי. הוא רואיין בביתו בהרצליה בחודש מנחם אב תשס"ט (2009).

ע
 וד לפני שפיקדתי על תל נוף, בסיס חיל האוויר הגדול ביותר של ישראל, נמנו בין מכריי כמה חסידי חב"ד. הייתי פוגש אותם בטייסות, בבית הספר לטיס ובבסיסים, לשם הם היו מגיעים כדי לסייע ולתמוך בחיל האוויר.

היה זה בשנת תשל"ד (1973), לקראת יום הכיפורים. מאחר שהיינו בכוננות גבוהה, נערכנו לכך שכאלפיים וחמש מאות חיילים וקצינים יישארו בבסיס בכוננות. רציתי לאפשר לחיילים לשמור על המסורת ביום הקדוש הזה, ולכן החלטתי להזמין כמה חסידי חב"ד לתל נוף, כדי שאלה יסייעו לנו לציין את היום כראוי.

אורחי מכפר חב"ד שוכנו במגורי הקצינים. הם ניהלו את תפילת ליל יום הכיפורים, בהן השתתפו אנשי צוות רבים מאוד – חיילים, קצינים, טייסים, מכוונאים וטכנאים. אני זוכר שהייתה זו תפילה מרגשת במיוחד – משום מה אנשי הצוות כולם היו בהתרגשות גדולה.

למחרת בשעה שש בבוקר קיבלתי טלפון מבני פלד, מפקד חיל האוויר הישראלי. שירותי המודיעין קיבלו מידע ממקור אמין באירופה על כך שתוך שתיים עשרה שעות אנו עומדים להיות מותקפים.

מיד הופעלה האזעקה, וכל הכניסות לבסיס נסגרו. התחלנו להכין את הטייסות, את צוותי הקרקע ואת כל מה שנדרש לקראת מלחמה.

נאלצתי לערוך תדריכים דחופים במשרדי, שהיה ממוקם ממש מול האולם בו התקיימה תפילת שחרית של יום כיפור. אני זוכר עד כמה חשתי שלא בנוח מכך שלא יכולתי להצטרף לתפילות. אני מתאר לעצמי שכנראה החב"דניקים לא ראו זאת בעין יפה, אבל לא יכולתי לשתף אותם במה שהתרחש אז.

רן (מימין) עם חתנו אבי מאור (משמאל), טייס קרב גם הוא, אחרי טיסה משותפת במטוס F-15.
באדיבות רן רונן-פקר

שתי דקות אחרי שתיים בצהריים, בדיוק כאשר עמדתי להתחיל תדרוך לקצינים בכירים, קיבלתי טלקס מחדר המבצעים של הבסיס: "אנו מותקפים בכל החזיתות!" מיד רצנו אל המטוסים. כך החלה עבורנו המלחמה. בעתות מלחמה, הופכים בסיסי חיל האוויר למטרה, ולכן חייבים לפנות מהם את כל האזרחים. רק אנשי הצוות והחב"דניקים נותרו בבסיס. ומאז, הלך והתהדק באופן מיוחד הקשר שלי עם חסידי חב"ד.

נתקדם לסתיו תשל"ו (1975). חלפו שנתיים מאז המלחמה. חיל האוויר ספג אבדות קשות, הן בנפש והן בציוד, והיינו חייבים להשתקם במהירות. משלחת קטנה של מפקדים, טייסים, טכנאים ומהנדסים נסעה לארה"ב כדי לבחון את ה-F-15, מטוס הקרב האמריקני החדש שישראל ביקשה לרכוש. ההוראות שקיבלנו היו לטוס דרך ניו יורק לושינגטון לתדרוך כללי, ומשם למיזורי, שם ייצרה חברת מקדונל-דגלס את ה-F-15. הטיסה שלנו מישראל נחתה בשדה התעופה קנדי בשעה חמש וחצי בבוקר. זמן קצר אחר כך, ישבתי בשדה התעופה לה-גרדיה על מטוס שעמד להמריא לושינגטון, כאשר לפתע הודיע הדייל, "האם נמצא כאן מר פקר על המטוס?" קפאתי במקומי. תבינו, באותו שלב אויבי ישראל ידעו היטב מי אני – טייסינו שנפלו בשבי נשאלו עלי על ידי החוקרים הסורים והמצריים – ולכן אני נסעתי תחת זהות בדויה. מי זה יכול להיות שמחפש אותי כאן ועכשיו בשמי האמיתי?

אחרי דקה או שתיים החלטתי שלא נשקפת כנראה סכנה של ממש, קמתי ממקומי והצגתי את עצמי. "מי מחפש את מר פקר?", שאלתי. הדייל הצביע החוצה, ומבעד לדלת המטוס הפתוחה ראיתי שלושה חב"דניקים ניצבים שם בחוץ.

"מה קרה?", שאלתי תוך כדי הירידה במדרגות.
 "היינו רוצים להזמין אותך לפגוש את הרבי מליובאוויטש".
 "לכבוד הוא לי, אבל אני כרגע בדרכי לושינגטון", עניתי.
 הם הסבירו שהפגישה לא חייבת להתקיים דווקא בו ביום.
 הרהרתי בדבר. רבים מעמיתיי ומחבריי המפקדים נפגשו עם הרבי בהזדמנויות שונות, ושמעתי עליו רבות. אמרתי להם, "אשמח לפגוש את הרבי, אבל יש לי שתי בקשות. דבר ראשון, אני חייב לשוחח בעברית. אנגלית או צרפתית לא ילך אצלי. והערב היחיד שבו אוכל להיפגש הוא מוצאי שבת".

הם שאלו איפה יוכלו להשיג אותי, ואמרתם להם שיעבירו הודעה באמצעות הנספח של חיל האוויר בשגרירות ישראל בווינגטון. אבל לנספח עצמו לא אמרתם על כך מילה, כי הייתי בטוח שכל העניין יסתיים שם.

אולם, ביום שלישי קיבלתי טלפון מאלוף משנה ברקת, נספח חיל האוויר. "במה אתה מתעסק פה, איזה שהוא סוג של ריגול?" הוא שאל אותי. "יש לי בשבילך הודעה מוזרה. כך לשונה: 'מאושר. מוצאי שבת. פגישה אישית. בעברית'".

"קיבלתי, תודה", ענית, מבלי לפרט מעבר לכך.

מספר הטלפון שהוא נתן לי היה של הרב בנימין קליין, ממזכירי הרבי. התקשרתי לבנימין והודעת, "אגיע. אהיה במלון פארק-לון".

במוצאי שבת, בשעה שמונה, הגיע רכב קדילק גדול בצבע שחור לאסוף אותי מהמלון.

הייתי לבוש כמו ילד טוב ירושלים – חולצה בהירה, כיפה יפה ועניבה תואמת. ברבע לתשע הגענו ל-770, בניין שעד אז הכרתי רק מהתמונות.

הרב קליין לקח אותי לסיור שלא אשכח לעולם. הוא הראה לי את חדר התקשורת שמשם שודרו שיחותיו של הרבי לעשרים ושש מדינות בזמן אמת. הוא הראה לי את 'טנקי המצוות' המפורסמים. הוא ערך לי היכרות עם כמה אנשים, והציע לי כיבוד קל. לא יכולתי שלא להתרשם מהתכנון המדוקדק ומהארגון המופתי, ברמה של דייקנות צבאית כמעט.

בשעה עשר לקח אותי הרב קליין הצידה ואמר, "רן, בבקשה אל תכעס. אנחנו חייבים לשמור על בריאותו של הרבי. יש רשימת המתנה של אלפי אנשים מכל רחבי העולם, והיום הגיעה קבוצה שלמה של תלמידים שבאו ללמוד כאן השנה. כדי לאפשר זמן לכולם ולשמור על הרבי, פיתחנו את השיטה הבאה: המבקר נכנס עם פתק שבו מפורטות הבקשות שלו. הרבי קורא את הפתק, מעניק את ברכתיו, וזהו. כל המפגש אורך רק כדקה או שתיים, אבל פשוט אין לנו ברירה אחרת.

"שמענו על מערכת היחסים המיוחדת והקרובה מאוד שיש לך עם חסידים מכפר חב"ד. שמענו גם על מה שקרה ביום כיפור. לכן, לך יהיו חמש עשרה דקות. חשוב לי שתבין שכיום חמש עשרה דקות זה המון זמן..."

כמה דקות אחר כך הגיע תורי להיכנס.

מיד עם כניסתי נעמד הרבי ממקומו, בירך אותי לשלום ולחץ את ידי. התיישבתי מולו.

חדר השידורים ב-770
בשנות השבעים
המוקדמות.
באדיבות יצחק ברז

הוא פתח ואמר ששמע עלי, אך ביקש שאספר לו עוד על עצמי.
אחרי ההקדמות האישיות, התחלנו לשוחח על מלחמת יום כיפור. "ספר לי על המנהיגות בעקבות המכה הקשה שספגה ישראל במלחמה הזו", ביקש הרבי. תיארתי בפניו את הבעיות שחווינו. המתקפה הזו הייתה הפעם הראשונה שבה הופתעה ישראל ונתפסה במצב של חוסר מוכנות. עד אז, לאורך כל המלחמות, הצעירים קיבלו בצייתנות את כל מה שנאמר להם. כעת, אחרי ההלם הזה, אחרי נפילתם של אלפיים ושבע מאות חיילים, הם החלו להטיל ספק במנהיגות. סיפרתי לרבי על משבר האמון שהתחולל אז.

"ראה כבוד הרב", אמרתי, "מבחינה צבאית, המלחמה הזו הייתה הצלחה. הגענו עד מרחק של מאה ואחד ק"מ מהבירה המצרית, וארבעים ק"מ מהבירה הסורית".

"לא", חלק עלי הרבי. "לנצח מלחמה פירושו לכבוש את ערי הבירה".

"כן", אמרתי, "אבל היו בעיות לוגיסטיות..."

"אילו בעיות לוגיסטיות?" שאל הרבי. "שלא לוף שרון לא היה מספיק דלק? הוא יכול היה להשתמש בדלק שהכינו המצרים לעצמם!" הוא התכוון למחסני הדלק שהמצרים הכינו מראש לאורך הדרכים, לפני שפתחו במתקפה.

"מדוע שרון והאוגדה שלו נעצרו? הם היו צריכים להמשיך עד לקהיר. לנצח מלחמה", התעקש הרבי, "פירושו לכבוש את עיר הבירה".

השיחה נמשכה סביב הסכם הביניים שנחתם בין ישראל למצרים זמן קצר קודם לכן, ובמסגרתו ויתרה ישראל על חלקים אסטרטגיים ממדבר סיני, על שדות הנפט באבו רודס ועל עוד כמה משאבים טבעיים. הרבי היה תקיף מאוד בביקורת שלו נגד ההסכם.

"לא מוסרים משאבי טבע. אלו נכסים! נפט הוא לא סתם פיסת מדבר. לא הולכים ומוותרים על נפט ועל שטח אסטרטגי. זו טעות".

הוא טען שרק מפקדי הצבא צריכים לקבוע אילו שטחים אפשר להחזיר, ואילו לא. "לפוליטיקאים אין הבנה מספקת בנושאי ביטחון, ולכן אין להם כל זכות להחליט אלו שטחים יימסרו. לא הם אלו שייאלצו להילחם אחר כך מחדש על אותם שטחים".

באופן אישי, חלקתי עליו, משום שסברתי שאת ההחלטות הללו צריכה לקבל ההנהגה המדינית, אך הוא היה בדעה שלמנהיגות הצבאית יש תפיסה מציאותית יותר של המצב; הם אלו הנלחמים בשטח, הם מנצחים את המלחמות, והם נושאים בתוצאות. הוא לא יכול היה להשלים עם העובדה שעשינו ויתורים מיותרים ובלתי מוצדקים. "איפה נשמע כדבר הזה?" שאל הרבי. "מדינה מנצחת במלחמה, ואז מציעה לאויביה לקחת חזרה את השטחים שנכבשו?"

כל השיחה הזו הפתיעה אותי מאוד: מניין לרב הזה היכרות עם נושאים כה רבים ומגוונים, והיכולת להיות כה בקי בכולם? ידעתי שהוא היה גם מהנדס, אך עם זאת, נדהמתי לגלות עד כמה הרבי היה מעודכן ומעורה באקטואליה הישראלית.

עברנו לנושאים אחרים — הכשרת דור המנהיגים הבא, מטוסי הקרב שבאנו לבחון, מקומה של האמונה בהגנה על הארץ. בשלב מסוים הציע לי הרבי שאתחיל להניח תפילין.

אמרתי, "אני אמנם אדם מאמין, אך אינני אדם דתי, ולתפילין אין משמעות רבה בעיניי".

הוא שאל אותי, "האם אינך מאמין בקב"ה?"
 "בא ואספר לך על הקב"ה", עניתי, וסיפרתי לו על חבר הילדות שלי, זוריק לב.

הרבי נפגש עם קצין
בכיר בצה"ל במהלך
שנות השבעים.

ולוול שילדקרויט,
The Living Archive

זוריק ואני הטסנו יחד מטוסי ספיטפייר בתחילת הדרך – ובהמשך מטוסי
מטאור, אוראגן, מיסטר ולבסוף, מיראז'ים.

במהלך מלחמת יום כיפור, בזמן שאני פיקדתי על תל נוף, היה זוריק מפקדו
של בסיס חיל האוויר ברמת דוד. ביום השביעי למלחמה, בבוקרו של יום
שישי, ה-12 באוקטובר, בשעה שמונה – טס מערך מטוסי הסקייהוק שהוביל
לב חזרה הביתה אחרי תקיפה ליד פורט סעיד במצרים, ומטוסו יורט מעל לים
התיכון. מספר שתיים שלו ראה את מטוסו מתרסק אל תוך הים. גופתו מעולם
לא אותרה.

בנו של זוריק, אודי, היה באותו גיל כמו בני, זוהר, והוא עבר להתגורר אתנו.
שני הבנים התכוננו לקראת הבר-מצווה, ואחרי בית הספר הם היו לומדים יחד
את ההפטרה עם רב הבסיס שלי. ביום שישי, יום לפני הפגישה שלי עם הרבי,
התקשרה אלי אשתי לושינגטון והודיע לי, "קרה אסון נוראי; אודי מת". היה
לו התקף אסטמה קשה, והוא נפטר בזרועות אמו.

אלוזור (זוריק) לב
באדיבות שמואל לב

טלי, אשתו של זוריק ואמו של אודי, עברה כל כך הרבה סבל. תחילה איבדה את בעלה; אחר כך את חתנה, יורם – שהיה גם הוא טייס קרב, בדרגת סרן – ונהרג שלושה שבועות אחרי שהתחתן עם בתה; ועכשיו היא איבדה את בנה, אודי.

סיפרתי את כל זה לרבי, ושאלתי, "רבי, למה הקב"ה לא מפזר קצת את הסבל?"

הרבי הקשיב, ואחר כך ענה: "אנחנו רק בני אדם. איך נוכל להבין את דרכי הבורא? אני רק בן שבעים ושלוש, ובכל יום אני לומד דברים חדשים, בעוד אלוקים הוא נצחי, וחכם לאין ערוך מכולנו. אי אפשר לשפוט

דברים רק על פי ההווה; חייבים לראות את התמונה הרחבה, גם את העבר ואת העתיד. ייתכן שמותם של זוריק ושל אודי הציל, או יביא בעתיד להצלת חיים של רבים אחרים."

המשכנו בדיון שלנו, ושוחחנו על עוד כמה נושאים. הרבי התייחס לעובדה שמשפחות אנשי הקבע התגוררו בבסיסים, וטען שלא נכון לגדל ילדים בסביבה שכזו, באווירת מלחמה ובצל כלי משחית.

הסברתי שהדבר נחוץ כדי לשמר מצב של מוכנות תמידית.

הרבי דחה זאת וטען שאת זאת אפשר להשיג בעזרת שימוש בחידושי הטכנולוגיה.

לפתע הוא הציג בפניי שאלה: "מה תהיה דעתך על מדינה שמלאה רק בכלי נשק ופצצות?"

לפני שהספקתי לנסח את תשובתי, המשיך הרבי בדבריו: "מדינה שכזו תיראה כמי שמורכבת משודדים ורוצחים. אבל מי שיביט אל מעבר לפני השטח, ויראה ערים שוקקות חיים, מלאות באזרחים שלווים, יגיע למסקנה שהנשק נועד למטרות שלום – להגן ולשמור על האזרחים מפני אויביהם – ההיפך הגמור מהתפיסה הקודמת."

עדיין לא הצלחתי להבין לאן הרבי חותר. עד שהוא הסביר שזהו משל מושלם לדילמה שלי בקשר למשפחתו של זוריק. לפעמים, מה שאנו רואים הוא רק חלק קטן מתמונה גדולה יותר שאי אפשר לראותה מנקודת המבט המצומצמת שלנו כבני אנוש.

בשלב זה כבר הפכה האווירה בחדר לחמימה ונעימה, ולכן אזרתי אומץ והרשיתי לעצמי לשאול, "רבי, שאלת אותי בקשר להנהגה, וסיפרתי לך על האתגרים הניצבים בפנינו. בתור מנהיג בעל השפעה כה רבה על היהדות העולמית, מדוע שלא תבוא לסייע לנו? למה אינך עולה לארץ?"

מבע פניו של הרבי השתנה, ובפעם הראשונה לאורך שיחתנו, ניכר היה דוק של צער על פניו. הוא שתק ולא אמר מילה במשך יותר מדקה, שזה זמן ארוך עבור מי שיושב שם – לא תחושה נעימה. חשבתי לעצמי: "עכשיו הוא בוודאי יבקש ממני לעזוב".

אבל במקום זאת שאל אותי הרבי, "איך זה קשור למשהו מכל מה שדנו בו?" כאשר הסברתי כי תשובתו חשובה לי באופן אישי, הוא התרכך מעט ואמר שבישראל תצטמצם משמעותית יכולת ההשפעה שלו על העולם היהודי. הרבי הוסיף והסביר: "אנחנו יושבים כעת בניו יורק. זהו מרכז העולם. תאר לך שהיינו יושבים בירושלים – לא הייתי יכול אפילו לחייג למוסקבה. מכאן, אני יכול לשמור על קשר עם כל קהילה יהודית על פני כדור הארץ". הבחנתי שהדלת נפתחה כדי סדק צר. הרב קליין בדק לראות שהכל בסדר. הצצתי בשעוני וראיתי שחלפה שעה וחצי.

שאלתי את הרבי אם הוא עייף. הוא השיב בשלילה, והוסיף שאם אני לא עייף מדי, הוא היה רוצה לשאול אותי עוד כמה שאלות. שיחתנו נמשכה הלאה. כעבור כשעתיים ועשרים דקות, נשמע לפתע זמזום פעמון. הרבי לא הגיב. שמתי לב כי לאורך שיחתנו כולה הוא לא הביט בשעון; הוא אפילו לא הפנה את מבטו ממני, אף לא פעם אחת.

"רבי", אמרתי, "ראיתי שיש בחוץ תור, והמזכיר מציץ פנימה מדי פעם..."

"כן, נכון", אמר. הוא נעמד, וגם אני קמתי בעקבותיו.

הוא ליווה אותי אל הדלת, וכאשר פתחתי אותה, הרב קליין ניצב שם מעברה השני. לא אוכל לשכוח את המחזה. חדר ההמתנה כולו היה מלא בתלמידי הישיבה שהגיעו זה עתה ללמוד במשך השנה, כולם ממתינים לסיימה של פגישתי בת ה"רבע שעה" עם הרבי. הרבי לחץ את ידי ואמר, "בכל פעם שאתה

באמריקה, יש לך הזמנה פתוחה לבוא ולבקר". ולמעשה, אכן ביקרתי אותו עוד פעם אחת, ואותה פגישה הייתה גם היא מעניינת מאוד. אחרי שהרב קליין ליווה אותי החוצה, התיישבתי בחדר שקט כדי לרשום ראשי פרקים מהשיחה כשפרטיה עדיין טריים בזיכרוני. שהיתי שם למעלה משעה ומילאתי כעשרה או שנים עשר עמודים. אחרי שחזרתי ארצה, ניסחתי תזכיר עבור עמיתי ובו סיכום חוויותיי. אינני אדם דתי, אבל אחרי שחזרתי לבית המלון באותו בוקר, לא הצלחתי להירדם. הייתה זו חוויה אדירה – חוויה רוחנית עצומה. לא ציפיתי לשבת עם ענק בתורה ולדון מבחינה טקטית מדוע שרון לא השתמש בדלק המצרי, או על ערכו האסטרטגי של חיל האוויר במלחמה מורכבת. או האם משפחות אנשי הקבע צריכות להתגורר בתוך הבסיסים, וההשפעה שיש לכך על המוכנות...

רן (משמאל) צופה בתצוגה אווירית בבסיס תל נוף לצד הרמטכ"ל חיים בר-לב וקצינים בכירים בחיל האוויר. באדיבות רן רונן-פקר

אחרי הפגישה שלי עם הרבי החל לקרות משהו מאוד מעניין. בכל מקום שבו הייתי, היו החב"דניקים מאתרים אותי ובאים לבקר. מאוחר יותר, כשהתגוררתי בבוסטון במשך שנתיים וחצי, ובכל אחד מהבתים שבהם גרתי בארץ, הם היו מופיעים. הם היו מביאים משלוח מנות בפורים, מצה בפסח, מזוזות לפתחים. כאשר הייתי נוחת בלוס אנג'לס, הם היו מחכים שם עם זוג תפילין, והייתי אומר קריאת שמע עם החיילים הללו מצבאו של הרבי.

שנתיים אחרי אותו ביקור אצל הרבי, בשנת 1977, ביקר ראש הממשלה דאז, מנחם בגין, בבסיס תל נוף. הוא נכנס לאולם הגדול שבו חיכו לו כשבע מאות קצינים בדרגות גבוהות – כולם בעמדות פיקודיות. בתור מפקד הבסיס, תפקידי היה לקבל את פניו של ראש הממשלה ולהציג אותו. בגין עלה לבמה, ואחרי ששכחו מחיאות הכפיים, הוא פתח את נאומו במילים הבאות:

"זה עתה חזרתי מביקור בארצות הברית, שם הייתה לי פגישה מאוד מרגשת עם הרבי מליובאוויטש. אני יכול להגיד לכם, שרק אדם אחד בילה במחיצתו זמן ארוך יותר ממני – וזה המפקד שלכם."